

Redactat de **NICU STEJEREL.**
Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.
Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

Țărâși „Cucu” la Jebel.

»Cucu« nostru mult lăudat
Dela Pesta a zburat
Și la Jebel s'a oprit,
Tocmai la Popa pitic
Despre el mi-a povestit,
Cum el vița și-a găsit,
Pe Goga din Girbovăț,
Viță aleasă de cobăt,
Care din cocis ce-a fost,
A ajuns la mare rost,
Și din biet sărac trocariu,
A ajuns chiar și jandariu.
Și în urmă vai și amar,
A ajuns chiar și primar.
Acum »Cucule« s'ascuți
Și să povestești la mulți,
Lucruri vechi și lucruri noi,
Cite se petrec la noi.

Mai întâi eu vreau să știți,
Că la noi stau înfrățiți,
Popa Dictai cel vestit
Și cu Goga cel scrinit,
Și cu al nostru Sărsăilă
Ce-i zic și Albū Dănilă,
Și cu Graure — al mintos,
Care-i cu nasul cam gros,
Și cu Pop care-i fișcal
Și la oameni face val.
Cu Sidoanca că-i vecină,
Cărei Dictai i-se închină,
Cu Leni, că-i domnișoară,
A Sidonii surioară
Și cu socrul Barbă roasă
Și cu soacra a lăptoasă,
Și cu văduva Mărie,
Care are cuglărie,

Vin și bere și răchie:
 Dar Mărie-i și frumoasă
 Și nici nu-i așa de groasă,
 Numai yre-o 2—3 măji,
 Pare c'ar trăi din vrăji
 Cînd ea ochii își rotește,
 Bietul Dictai ametește
 Și se face mititel,
 Numai cît un șoricel.
 Iar trocarul cel domnos,
 Cu Dănilă cel fălos,
 Măcar că sînt frați de cruce,
 Pentru o leacă gură dulce
 Dela mîndra Mărioară
 Sînt în stare să se omoară.
 Astă bandă minunată
 Și de Dictai comandată
 Toată ziua la cingie
 Se adună la Mărie
 Și acolo țin sfat mare
 Pe cite un fund de căldare.
 Apoi să pun la băute
 Și beau toți pe întrecute.
 Barbă roasă una știe,
 Să se îndoape cu răchie,
 Și ți-o coasă și-o descoasă.
 Căci răchie n'are oasă.
 Bea săracul de năcaz,
 Că îl poartă biet de nas
 Horholina de Satana,
 Mincă-ar Dictai pomana.
 Dictai bea la spiridaică
 Și apoi bea și mai bea taică.
 Pîn d'odată s'a încintat,
 Buzele și-o țuguat,
 Buzes vinete de-arap,
 Dornice de sărutat,
 Și la Leni să oprește,
 S'o sărută fără veste
 Nu să temă de mușcare,
 Căci în gură dinți nu are.
 Horholină soacră dulce
 Se ridică și se duce

Și pe Dictai îl sărută,
 Iară Dictai mi-se avîntă
 Și s'apucă și îi cîntă:
 Soacră, soacră, poamă acră,
 De te-i coace cît ți-i coace
 Tu mai dulce nu ți-i face.
 Dar nici văduva Mărie
 La sărut nū să înbie
 Și cu un ochi la dreaptă trage
 Ca în Sidonică draci să bage,
 Și cu altu lui Dănilă
 Lui Dănilă Sărsăilă.
 Dar săracu Sărsăilă
 Să uită la ei a milă
 Și mustața ș'o sūcește
 Și cu mintea așa gîndește:
 Dacă soacra și-a dorit
 Și o căutat și-o și primit
 Un ginere așa frumos,
 La Sidoanca dragăstos;
 Dacă Goga din trocariu
 A ajuns chiar și jandariu
 Lu Sidoanca i-o plăcut
 Și cu farmece o făcut,
 Că pe el l'o cîștigat
 De al treilea bărbat,
 Măcar că-i mîi bătrînă
 Cu optsprezece ani ș'o lună
 De ce să nu pot și eu
 Să-mi aflu pe placul meu
 Fată mare și frumoasă
 Ori nevastă dragăstosă,
 Pînă chiar și dascăliță,
 Ori să crezi chiar chinejiță,
 Averea am prăpădit-o,
 Cu omenia am sfeclit-o,
 Mis cu două slujbe mari,
 Mis cumăt și mis poștariu.
 Așa ni-s'o nimerit,
 Că în ziua de zăpostit
 Banda întregă a pornit,
 La Mărie s'o oprit.
 Acolo s'or veselit,

S'or țucat și s-or gostit,
 Și-or bătut la cuglărie,
 Și-or băut vin și răchie,
 De cu seară pînă în zori,
 De atîtea ori, de atîtea ori,
 Și cînd satul mină porcii,
 Iacă merg acas și goștii,
 Dictai și cu Barbă-roasă
 Și cu soacra dulce groasă,
 Iar în urma lor 3 cioară,
 Zic în laută de s'omoară,
 Iară Dictai cîntă tare,
 Pe glas 9, pe glas mare:

Soacră, soacră,
 Poamă acră,
 De ti-i coace
 Cît ti-i coace,

Tu mai dulce nu ti-i face.

Și la soacra 'n buzunariu
 Cîntă după un crițariu
 Și lăutașilor cînstește.
 Apoi s'avîntă popește
 Și îi bine cuvintează:
 »Voi cioroi de vița mea,
 Să vă bată Precesta,
 C'asa sămănați de bine
 Și cu Goga și cū mine.
 Vița noastră i vița mare,
 Numai omenie n'are.

Dară taica Faraon

Ni-a dat prea aspru canon
 Și tare ne-a blăstămat,
 Să umblăm din sat în sat
 Și s'ajungem de ocară
 La toți rumînii din țară.

Dar voi scumpilor mei frași

Zănatul să vi-l păstrați,

Căci și eu zănatul meu

Nu-l las pentru Dumnezeu.

Vom mai bea, ne-om veseli,

Și cu lumea ne-om sfîdi.

Tîrgurile le-om umbla,

Și mîrtoage om cumpăra.
 Cînd duhanul nu s'o ajungē;
 Noi chimișul gol l'om sugē,
 Și cînd voi de-un rău veți da,
 Veniți la Dictai Lulea,
 Că din »Cucu« vă citește
 Și de rău vă izbăvește,
 Și-acum plecați sănătoși
 Și să ne vedem făloși,
 Cînd Sidoanca 'și vede ceafa
 Și cînd Leni 'și zăuită cafea,
 Cînd cioroi il auziră,
 Atîta se 'nsuflețiră,
 Că la Dictai s'avîntară
 Și drept în gură il țucară,
 Așa și-a sfîrșit beția
 Ce a început'o la Măria,
 Și abia acasă s'o sfîrșit,
 La Dictai cel mult vestit,
 Miroane Sfinția Ta,
 Tu la Sebeș nu mai sta,
 Numa 'ndată să pornești,
 Și la Jebel să te oprești
 Și cu briciul ascuțit,
 Ce deunăzi ai primit,
 Să mi-i razi și să mi-i tunzi
 Și din Jebel să-i alungi
 Și pe Dictai piele groasă
 Și pe socrul Barbă-roasă.

Cobățul.

Unul cuminte...

Un unguț își pierduse căciula din cap.
 Deci mină pe nevastă-sa și servitorul, care
 era român, să i-o caute. După cîta-va vre-
 tine o află servitorul și o aduce la stăpînul.

Mă duc să-i spui la doamna să nu mă
 caute, că am aflat o eu — zice servitorul.

— Teremtete, să nu faci una ca aia, că îți
 succese gîtul, las pe ea să-l caute. Hei! a-
 tunci eu aveam doi căciule și nu pierdus
 cît unul,

Omul blînd.

Zice c'a fost odată un om cu sînge de tot rece și avea 3 fii, dar fiii co-lea chipeși. Bătrînul tată, atîta-i iubia încît nu li-ar fi zis un cuvînt ca să-i supere, de și ei de multe ori făceau rău numai ca să supere pe tatăl lor, ca să vadă ei pe bătrînul ce ar face în minie. Dar, el ca și cînd ar fi știind inima lor, ori ce ar fi făcut, el la toate zicea: E bine dragii tatii.

Așa odată fiii blîndului bătrîn într-o zi de vară co-lea prin luna lui Cup-tor pe vremea cositului cînd e lumea ferbînte după cum știți foarte bine dragii mei cititori, cînd nu poți sta nici la umbră de cum la soare, blăstămații de fii se duseră toți toți trei la rît afară la coasă. Iar pe blîndul bătrîn îl lăsară acasă, să le vie co-lea pe la amiază cu mîncare. Cînd blîndul bătrîn fu gata cu de toate și o luă pe cale cătră fii, fiii n'aibei, că n-am cum le zice mai bine, cum or ochit pe bătrînul că a plecat de acasă, că tocmai se vedea chiar cînd ieșea din curte, se sfătuiră să-i facă ceva supărare. Se întrebau ei între ei că oare ce să facă.

Unul care era mai posnaș zise: măi hai să facem un foc undă o fi mai cald într'un vîrf de dîmb. Așa și făcură numai ce și porniră spre pădure și adunară o mulțime de uscături cît putură ei toți trei aduce și făcură o bobătae de foc în cît abia ai fi putut sta la el de departe, iar ei se încolăciră ca iarna toți pe lîngă foc numai ca doară vād pe bătrînul mînios. Cum stau ei pe lîngă foc iată că sosește și bătrînul și cum vine se pune și el dinpreună cu ei pe lîngă foc, și în loc ca să-i înfrunte după

cum li s'ar fi și căzut și ceea ce și ei așteptau, blîndul tot blînd rămîne, le scoate din straiță merindea și le zice: un cuvînt neașteptat de ei: »O dragii tati, e bine și vara la foc«. Dar fiii numai se uitară unul la altul și clătinau din capete. Se apucară de mîncat mîrîndu-se de răbdarea și blîndețea tatălui lor. Și ziceau după ce s'a dus tatăl lor: Ce bine ar fi dacă ar fi mulți oameni așa ca blîndul lor tată.

Împreună cu acei 3 fii zic și eu: Să dea bunul Dumnezeu ca să fie cît de mulți asemenea bătrînului.

L. P. cantor,
Vulcan.

La tribunal.

— Bine măi țigane, cum ai furat de la niște oameni cari te-au lăsat să le păzești casa.

— Ai putea să-mi spui d-ta, domnule președinte cum ași fi putut să fur dacă nu le-ași fi văzut nici casa.

— Nenorocire pe tine faraoane!

— Da, domnule președinte, că mi-am rupt și un deget cînd am spart un dulap

— «Ce atita lura-mira, măi putră! nu vede-i că noaptea s'a noptit și ziua s'a ziulit, de cînd tot ne-am ciondranit: hai'd să-l băgăm în hașta traistă și să-l ducem la Dada, ca să ne spună ce-o hî și hasta și hîia. Zic și fac și pleacă la cort.

Dada îi așteaptă rupt de foame, că doară mă rog d-voastră, și de eri dimineată pînă azi la ameazi, încă-i destulă vreme de răbdat... Sîtosul îi zice: las'o dracului foame, Dado, că aflăm noi de mîncat, cum pornim după — furat, ci mai întii să ne spui tu, că ești hăl mai înțelept și mai pricopsit din toată harmadia lui Faraon, să ne spui și desplici: că ce or hî să hie ahasta dihanie. Și scoate melcul. Melcul scoate coarnele. Dada se uită mirat la el și dînd din cap zice:

— «Hapoi, voi nevoi de prăpădiți, nici atita nu știți: că ahastai o »hastrarată 'ncornurată», nu știu cine s'o suit pe nuștiu ce și s'ar duce nu știu unde...»

Toți: Tulai, tulai, se trăiască Dada, vedeți că el știe.

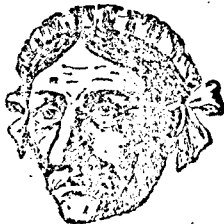
Sîtosul scoate racul: «dar ahasta ce o hî, Dado?!...»

Dada iar înhoalbă din ochi, face din cap, vrea să-l prinză de coarne — fugе napoi; vrea să-l prinză de coadă — fugе nainte... Hapoi, dapoi, nici hasta nu știți voi că ce e?... Nu vedeți voi, săriv'ar ochii, că ahastai; «Șu-lime're, Șu-li vine; — șu-li vine, șu-li mere!!...»

Și acum dabuli — care 'ncotro, după căpătate pe furate, că ne ia dracu în spafe, tot trăind fără bucate!..»

Toți țigani stigrară: Devla, și-l trăește, și pînă mine-l sfirșește, că zău, bine glăsuiește!..»

Trimisă de Ioan Oprean, Tîrnăvița.

Unchiul și nepotul.

Un unchiu și-a ajutorat pe un nepot pînă a terminat și a opta clasă.

Venind nepotul acasă, unchiul îl primește cu drag și-l invită la masă. Într-o mîncare observă, că nu e vin. Trimite nepotul după vin — fără bani.

Acesta, ca necunoscut, nu capătă vin pe credit și se întoarce cu sticla — goală!

— «Ei, vezi, atita cheltuială cu tine, atita școală — și nu ești în stare să-mi aduci un pahar de vin. Toată cheltuiala — în zădar. Mă, prostule, dapoi că pe bani tot măgarul știe cumpăra!...»

Nepotul, rușinat, ia de nou sticla și fugе după vin.

Sosind, întinde sticla (goală) unchiului și zice:

— «Poftim și bea, unchiule!».

— «Ce să bea, prostule, din sticla goală?»

— «Ei, așa, d'apoi unchiule dragă, că doar din sticla plină: tot măgarul știe bea!»

— «Bravo, nepoate, totuși n'au mers pe ralele în vînt; ești băiat cu minte!».

Glume

Jurămîntul Țiganului.

Un Țigan furase un stup dela un evreu, evreul întreabă pe Țigan:

— Bre Țigane, de che shurath thu stup al mieu?

— Nu jupine, răspunse Țiganul, nu l'am furat eu, pot să jor.

Ovreiul, auzind pe Țigan că poate să și jure, îi zise ca să-l sperie:

— Jură, dacă nu, e vai de pielea ta.

Țiganul începu să jure astfel:

«Să dea Dumnezeu să-i albească trupul, cui a furat stupul. Mierea s'o mîncez cu muierea; eu ceara să lumineze sara și cu uleiul să încălziască bordeiul!...».

Ho! ho, bre, zise ovreiul. Aeu crez că ești hoș.

Galbenii — și judecata.

Doi certați s'au dus la județ, des de dimineață.

Primul caută pe cătana d-lui judecător și-i predă patru galbeni, ca să facă judecata pe partea lui.

Al doilea fiind mai bogat, se duce și el și dă doisprezece galbeni, ca să facă pe partea sa judecata.

Cătana a dat însă judelei numai șase galbeni, iar restul și l'a ținut sieși.

Venind treaba la judecată, judele zice celui dintii:

— »Eu știu că tu ai patru martori și dreptatea poate că ar fi pe partea ta, dar eu ce să fac; dacă acestalalt, al doilea are șase martori...

Cătana, dela ușă:

— »Mă rog la domnul jude: de acasă au plecat doisprezece... dar am știut eu că-s destui și șase—și așa pe ceilalți șase i-am oprit eu!«

Poșta Cucului.

»Calfa Cucului din fundul Bănațului. — Meșterul Cucu te roagă, iubite calfă, că pe cit poți, să dai pace fețelor. Avem noi pe cine sbiciui. De altfel nu cruțăm nici femeile rele, cari ne fac rușine. Mai întâi însă, trebuie să cunoaștem mai de aproape împrejurările; că am fost adese-ori trași pe sfoară și n'am vroi s'o mai pățim. Așa dară scrie-ne: Cine e D-șoara Z? Are părinți, trăiesc amîndoi, ori care? Și oare, pentru pîrtarea ei: ea poartă vina sau părintii? Dacă n'a fost sub îngrijire părintească — să-i dăm pace!

Salutare.

Unui «Belintan și Chizățian». Mai întâi să ne spuneți cine sînteți și cum vă chiamă?... Fără nume nu primim dela nime. A doua: dedațivă să scrieți curat, românește. Nu îndrugați fie-ce vorbe (și multe foarte urite), numai ca să vă iasă versul la cale. Dar asta ce bazaonie va mai fi prin Chisțau:

«Preste drum cu iostnicu

Care duce mazăricu...» Nu le înțelege nime. Apoi Cucu nu cîntă numai unuia și altuia, ci tuturor; trebuie dară sărută cîntarea așa, ca s'o înțeleagă toți.

Preoților de omenie să le dați pace. Nu vă faceți păcate. A treia: Nu înșirați atîtea verzi-uscate, cu înțeles și mai multe fără înțeles, ci mai pe scurt și la înțeles. Ce gîndiți: pînă vi-ar cînta Cucu 160 de versuri, iar mîaca cobia gusa și n'ar mai putea cînta și altora.

Pavel Nicolescu. Ai scrisoare frumoașă, scrie-ne și povești și glume. Versul e la rînd. Dă după altele.

Părintelui Avel Pop. — Nu te supăra părinte, că în versul ce te-a afîns nu-i vălîmăre de onoare, nici calomnie.

E numai un pic de satiră, cam pișcătoare, ce e drept, dar folositoare. Și țînțarii te pișcă, și urzica, etc... dar nu fac pagubă mare. Nu vei muri dară nici de satiră Cucului. — Cucu de altfel e ficatul (maiul) societății; iar pe mai știi că stă fierea plină de venin: fără de care corpul n'ar putea trăi. Așa nici societatea nu poate fi fără satiră.

De altfel d-ta singur recunoști, că n'ai luat parte la alegere, «nece» acuma, «nece» în trecut. — Ce tot «nece»-nece-nătăflea — părinte?... De ce ai stat pasiv și turma ai lăsat-o să rătăcească?... În epistolă cu nimic nu-ți motivezi «pasivitatea», iar noi ori chiar și dracu, nu-i azi așa de prost să te crează, că ai rămas pasiv: numai de dragul pasivității! Pe viitor las-o focului pasivitate, vezi că te dă de rușine, și intră în activitate: dar în cea națională!! — Fiind activ, credem că vei scrie mai bine și mai corect, de cum ai scris epistola aceasta, pentru care noi ți-am da calcul «nesuficient» din limba română! Sus gramatica!

Sergent Pavel Birtea în Biserica A.bă. Versul despre frumoasa «Ciuchiciana» îl vom mai netezi și apoi îl publicăm în Cucu. Scrie-ne și glume din cătanie.

Constantin Milac, Nicolînța. — Povestea «Trei crai dela răsărit» o vom publica o pe Crăciun. Mai trimite-ne și altele. Versuri luate din cărți nu publicăm. Apoi n'ai drept iubite frățioare să-ți pui numele la poeziile altora. — «Mioara» nu e făcută de d-ta, nici «Ciobanul din Ardeal». Trimite-ne povești și poezii auzite dela popor — nu culesse de prin cărți și alte nuvele, că ne rîde lumea: pe d-ta pentru că le trimiți; pe noi pentru că ți-le publicăm. Din celelalte vom alege ce se poate. Dar să ne răspunzi mai întâi: oă pe toate le-ai cules din cărți?...

Petru Molin, Cherneca. — Poezia «De cînd te iubeam» ar fi să fie o parodie după cîntarea: «Știi tu, cînd te iubeam pe brașu» e însă cum stăbuși și mai trebuie netezit, apoi o publicăm. Dă înainte, și ne trimite altele.

Redactor responsabil: F. AGURE.